

حرف‌های درگوشی: مقدمه‌ای بر این مجموعه

روکسان دونبار-آرتیز^۱

تا همین اواخر اصطلاحات آنارشیسم و فمینیسم به ندرت در یک جمله یافت می‌شدند، چه برسد به این که به عنوان مفاهیم مرتبط با هم تعبیر شوند. در واقع، «آنارکوفمینیست» تقریباً به عنوان عبارتی متناقض‌نما به نظر می‌رسید و اما گلدمن^۲ تنها کسی بود که می‌توانست با این عنوان شناخته شود.

با این مجموعه مهم که به قلم آنارکوفمینیست‌ها نگاشته شده است و درباره آن‌هاست، قهرمانان زن آنارشیست خیره‌کننده‌ای به حافظه ما برگشتند. و این مجموعه صرفاً نمونه‌ای است که قرار است خوانندگان را به سوی دیگر پیشگامان آنارکوفمینیسم هدایت کند؛ افرادی همچون لوسی پارسونز^۳، مادر جونز^۴، جسی بروس لوید^۵، هورتنسیا بلک^۶، سارا ایمز^۷، لیزی سوانک هولمز^۸، یوهانا گرای^۹، کیت آستین^{۱۰}، هلن کلر^{۱۱}، لوئیز میشل^{۱۲}، آرسنا فرناندز باربا^{۱۳} و صدها چهره تاریخی و آنارشیست‌های فمینیست معاصر.

این فراموشی تاریخی که از آن رنج می‌بریم، در خدمت مقامات دولتی، تمدن نظامی-صنعتی و دزدان سرمایه‌داری است که زندگی و سرنوشت ما را کنترل می‌کنند. جنبش‌های رهایی‌بخشی دهه شصت رشته زنجیرهایی را که ما را اسیر کرده بودند شکستند، گمان می‌کردیم ما اولین نسلی هستیم که قدم در این راه گذاشتیم، اما پی بردیم که قهرمانانی واقعاً شورشی داشته‌ایم که می‌توانیم و باید از آن‌ها بیاموزیم و الهام بگیریم. بیشتر جوانان نسل جدید چیزی درباره نزع‌های گذشته نمی‌دانند، مگر آن که در چنین کتاب‌هایی با آن مواجه شوند. درحالی‌که با کتاب‌ها و رسانه‌های واضحاً فریبنده بمباران شده‌ایم، اغلب به جای پیش‌کنشگر^{۱۴} شدن نیهیلیست^{۱۵} می‌شویم.

1. Roxanne Dunbar-Ortiz
2. Emma Goldman (1869-1940)
3. Lucy Parsons (1851-1942)
4. Mother Jones (1837-1930)
5. Jessie Bross Lloyd (1844-1904)
6. Hortensia Black
7. Sarah Ames
8. Lizzie Swank Holmes (1850–1926)
9. Johanna Greie (1837–1902)
10. Kate Austin (1864–1902)
11. Helen Keller (1880–1968)
12. Louise Michel (1830–1905)
13. Azecena Fernandez Barba

۱۴. Pro-active؛ به معنای فرد فعالی که با کنش پیشدستانه ابتکار عمل را در دست دارد.

15. Nihilism

در حق زنان جوان طبقه کارگر، به خصوص، آن‌ها که گرفتار افسانه زیبایی و فرهنگ مصرفی‌اند، ظلم شده است. با دنبال کردن قطعات کارآمد و رادیکال از گذشته در چند سال اخیر درمی‌یابیم زنان به ندرت در نقش اسوه آزادیخواه ظاهر شده‌اند، مگر یک یا دو چهره، یا در قالب زنی با نقشی مراقبتی و پرورشی همچون فلورانس نایتینگل^۱. حساب زانی همچون ولترین دو کلیر^۲، اما گلدمن و شارلوت ویلسون^۳ از بقیه جداست؛ زنان مستقلی که حامی کنترل موالید^۴ و ضد ازدواج بودند، در زمانی که زنان حتی حق رأی نداشتند. آشوب‌طلبان مادام‌العمری بودند دائم در تکاپو، در حال سخنرانی در جمع‌های بزرگ و کوچک، در حال نوشتن فراخوان‌هایی برای دعوت به انجام کنش و نگارش نقدهای اجتماعی/سیاسی. آن‌ها به لحاظ درک مفهوم آزادی یک سر و گردن از آنارشیست‌های مرد بالاتر بودند.

درست مثل همین امروز، برای مردان دشوار و غیرقابل‌تصور است که بخواهند از امتیازات مردانه خود چشم‌پوشی کنند، چه رسد به آن که بخواهند حس برتری خود را کنار بگذارند. زنان رادیکال و مستقل اگر در پی برابری باشند، اغلب در زندگی تنها خواهند ماند. مأموریت ما به عنوان آنارکوفمینیست نمی‌تواند کمتر از تغییر این جهان باشد و برای این منظور نیاز داریم با پیشینیان قهرمانمان رایزنی کنیم.

-
1. Florence Nightingale (1820-1910)
 2. Voltairine de Cleyre (1866-1912)
 3. Charlotte Wilson (b. 1933)
 4. Pro-birth control